

Arrest

nr. 309 515 van 10 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: op het kantoor van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juni 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2024 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 september 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en dient op 19 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wijst uit dat verzoeker op 27 juli 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 25 september 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 27 september 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden. Op 11 oktober 2023 stemmen de Kroatische overheden op grond van artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening in met het aan hen gerichte verzoek.

1.5. Op 16 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.6. Twee pogingen om verzoeker over te dragen aan de Kroatische autoriteiten, op respectievelijk 9 en 23 november 2023, mislukken, waarna verzoeker wordt vrijgesteld.

1.7. Op 12 februari 2024 wordt verzoeker door de politie aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

1.8. Op 13 februari 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.9. Op 12 maart 2024 wordt verzoeker onder escorte overgedragen aan de Kroatische autoriteiten.

1.10. Op 11 april 2024 dient verzoeker bij de Belgische overheden een volgend verzoek om internationale bescherming in, na volgens zijn verklaringen op 3 april 2024 het Rijk zonder enig identiteitsdocument opnieuw te zijn binnengekomen.

1.11. Na opnieuw te hebben vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met de vingerafdrukken die op 27 juli 2023 te Kroatië werden genomen naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming aldaar, wordt verzoeker op 17 april 2024 gehoord in het kader van de toepassing van de Dublin III-Verordening.

1.12. Op 19 april 2024 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden. Op 17 mei 2024 worden de Kroatische overheden er door de Belgische overheden van in kennis gesteld dat zij er op grond van artikel 25, tweede lid van de Dublin III-Verordening toe gehouden zijn verzoeker terug te nemen wegens het laten verstrijken van de bij artikel 25, eerste lid voorziene termijn.

1.13. Op 4 juni 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op 26 juni 2024 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: R(...)

voornaam: M(...) R(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25.2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer R(...), M(...) R(...), (...), (...) verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 11.04.2024 een verzoek om internationale bescherming in. Betrokkene legt bij dit verzoek geen identiteitsdocumenten of reisdocumenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot meerdere treffer die

aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen bij het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Kroatië op 27.07.2023.

De betrokkene werd gehoord op 17.04.2024. Hij stelt dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaart de betrokkene dat hij een tante heeft in België, verder verklaart de betrokkene dat hij geen familie heeft in een andere Europese lidstaat.

De betrokkene werd overgedragen uit België naar Kroatië in kader van de Dublin-procedure. Daarna vertrok hij door naar Slovenië, vervolgens Italië, daarna Zwitserland en dan naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde hij naar België met de auto waar hij toekwam op 03.04.2024.

Op 19.04.2024 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord. Op 04.05.2024 stemden de Kroatische instanties met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 via een TACIT-agreement toe.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

Kroatië erkende ten overstaan van België verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn tante en zijn zus in België verblijven. Hij uit een verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat het land zich niet goed gedraagt ten aanzien van de mensen.

De Kroatische instanties stemden op 04.05.2024 in via een TACIT-agreement van de betrokkene met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is".

Artikel 2, e) van Verordening 604/2013 definieert 'intrekking van een verzoek om internationale bescherming' als

de handelingen waarmee de verzoeker, overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU, expliciet of stilzwijgend een einde maakt aan de procedures die in werking zijn getreden na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvangen.

De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update", laatste update op 26.06.2023, <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 53). Overgedragen personen krijgen en plaats in het opvangnetwerk en doorgaan een medisch onderzoek waarbij ook aandacht uitgaat naar de mentale gezondheid ("Asylum seekers are placed in a Reception centre for applicants for international protection. There is no different treatment or procedure for persons with special vulnerabilities. In reception centres, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed", pagina 53).

Wel wordt gemeld dat verzoeken van personen, wiens verzoek als expliciet ingetrokken werd geregistreerd na overdracht worden beschouwd als volgende verzoeken wat volgens de auteurs in strijd is met de bepalingen van Verordening 604/2013. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de auteurs in verband hiermee verwijzen naar een bron uit 2016 (ECRE, 'Balkan route reversed', december 2016, pagina 30) wat maakt dat niet zomaar kan worden aangenomen dat het een nog gangbare praktijk zou zijn.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

De betrokkene verklaart dat hij direct Kroatië heeft verlaten. Het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2022 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden ("The renovation of Reception Centre in Kutina was finalised in 2022 and capacity of the centre increased. The Reception Centre in Kutina is primarily aimed at the accommodation of vulnerable applicants. The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre.", pagina 87).

We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a

serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021”, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving (‘In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law’).

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, ‘Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland’, d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Tijdens het interview, dat plaatsvond op 17.04.2024, verklaarde de betrokkene dat hij een goede gezondheid heeft. Hij voert geen elementen aan die aantonen dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Kroatische autoriteiten worden minstens zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkenen of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden of overdracht van gezondheidsgegevens. De overdracht zal gebeuren via de luchthaven Zagreb.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina (“Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina”, pagina 42).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Kroatische autoriteiten.

(...)"

1.14. Op 4 juni 2024 wordt ten aanzien van verzoeker tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde, met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid, is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet inzake de schending van voormelde bepalingen en beginselen het volgende uiteen:

“1 . Artikel 3 van het EVRM stelt dat: (...)

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat: (...)

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/Belgie en Griekenland, S 218) .

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II —verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren .

Het EHRM heeft bij gevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat—vluchteling in het land van bestemming een ree el gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y. / Rusland S 75 ;EHRM 26 april 2005, Mu slim/Turkije, S 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385) .

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet—EU) vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet —EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y. / Rusland, S 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië , S 128—129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons . / Verenigd Koninkrijk, S 108 in fine RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een Land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M. S. S. /Belgie en Griekenland, S 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, EHRM 26 april 2005, Mu slim/Turkije, S 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, S 99-100 RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70. 385)) .

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, S 132; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het Land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. /Rusland, S 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, S 148; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft nagelaten om dit te doen. Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende landeninfo om aan te tonen dat asielprocedure in Kroatië te wensen overlaat:

On 13 April 2022, the Dutch Administrative Jurisdiction Division of the Council of State ruled that the IND is obliged to do further research on the situation of applicants for international protection being transferred to Croatia under the Dublin III Regulation. This is due to reports of frequent pushbacks (including of applicants who are transferred to Croatia from another EU member state), which may result in a violation of the principle of non-refoulement. On 30 May 2022, the Minister for Migration announced that until this research is concluded, no Dublin transfers to Croatia will be carried out.176

In 2022, German Administrative Court of Stuttgart upheld an appeal against a Dublin transfer to Croatia due to systemic deficiencies in the asylum procedure, characterised by the fact that applicants who have withdrawn their application before an assessment on substance are treated as subsequent applicants upon their return, which entails a risk of refoulement. The Court also suggested there may be systemic deficiencies because of the frequent indications both of violent pushbacks and chain deportation of Dublin returnees.177

The Belgium Council of Alien Law Litigation in its two decisions in 2022 - 278 106178 and 278 108179 suspended Dublin transfers to Croatia due to structural deficiencies identified for what concerned the asylum procedure and reception conditions, namely, absence of legal aid for part of the procedure and absence of a screening process for torture victims.

In Switzerland, in the course of 2022, the Federal Administrative Court rejected several appeals against Dublin transfers to Croatia.180 The Court considered that reception conditions, although not perfect, were acceptable and that in case they were not applicants could revert to NGOs and courts for help. Cases of mistreatment by border guards were considered as individual isolated acts rather than proof of patterns of violation of international law by Croatia or of a general will to mistreat migrants; medical infrastructure was considered similar to that of Switzerland and any deficiencies could be mitigated thanks to support from NGOs and by the fact that Swiss authorities would inform Croatia of medical needs of the applicants zie pagina 50 van dit rapport <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>

Voor nu dit akkoord op basis van artikel 25 (2) van Verordening nr 604/2013 is.

Verweerder stelt dat verzoeker na zijn overdracht in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen.

Verzoeker meent dat er gebrek is aan juridische rechtsbijstand door een raadsman in Kroatië. Verzoeker meent daarom dat zijn uitwijzing naar Kroatië een onmenselijke en vernederende behandeling zal zijn in de zin van artikel 3 EVRM.

Waarom?

Omdat wij niet weten of zijn asielaanvraag als een volgend verzoek of 1ste verzoek behandeld zal worden. Verzoeker meent dat verweerder geen garantie geeft dat Kroatië zijn asielverzoek niet als volgend verzoek zal behandelen.

Verweerder verwijst zelf naar een bron en tegelijkertijd stelt ze dat deze bron uit 2016 is. Volgens verweerder is dit daarom niet meer een gangbare praktijk.

Dit is een vermoeden van verweerder zonder gebaseerd te zijn op objectieve landen informatie.

U beslist niet over leven van een persoon op basis van vermoedens.

Verweerder verwijst naar het barbarisme van de Kroatische politie in de situatie van Push backs, maar ze stelt dat dit niet betekent dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Verzoeker meent dat dit barbarisme van de Kroatische politie is in zijn geheugens gegriefd. Verzoeker kan zich onmogelijk in een land vestigen waarin er geen verschil is tussen de politie en een barbaar.

Dit barbarisme is volgens verzoeker een positieve indicatie dat zijn rechten bij terugkeer niet gerespecteerd zal worden en dan hij onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent dat het feit dat hij na zijn uitwijzing direct teruggekeerd is naar België, kan een reden zijn voor de Kroatische autoriteiten om hem deze keer direct op te sluiten.

Verzoeker meent dat de België mensen zoals verzoeker direct erkent als vluchteling omwille van zijn verblijf in Iran.

Dit is niet het geval in Kroatië.

Verzoeker meent dat zijn schoonbroer, die nu Belg geworden is, eveneens subsidiaire beschermingsstatus gekregen heeft op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn, juist omwille van zijn lang verblijf in Iran.

Het CGVS kent de familie van verzoeker en het CGVS is beter geplaatst om dit asiëldossier te behandelen.

Verzoekers zus vraagt daarom uitdrukkelijk de Belgische asiel instantie om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen. (stuk 2 – brief en ID kaart van verzoekers zus)

Verzoeker meent daarom dat een uitwijzing naar Kroatië niets anders zal zijn dan onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM..”

2.3.3. Beoordeling

2.3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 41 van het Handvest door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG (heden artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)).

2.3.3.3. Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.3.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005,

Muslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië, nu in dit land op 27 juli 2023 zijn vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen en blijken uit het administratief dossier. Kroatië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers verzoek om internationale bescherming door de Kroatische autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Kroatië vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel dus overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte krachtens artikel 52, derde lid van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.3.3.5. Uit het zogeheten Dublin-interview, dat op 17 april 2024 van verzoeker werd afgenomen, blijkt dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen omdat zijn tante en zus hier verblijven. Hij verzette zich ook tegen een overdracht naar Kroatië omdat het land zich niet goed gedraagt ten aanzien van de mensen. De Raad merkt op dat verzoeker zelf slechts zeer summiere verklaringen aflegde waaruit geenszins kan worden geconcludeerd dat een overdracht aan de Kroatië *prima facie* strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

2.3.3.6. In zijn middel betoogt verzoeker in de eerste plaats dat de asielprocedure in Kroatië te wensen overlaat en hij citeert hierbij uittreksels uit het *Country Report: Croatia (2022 update)* van Lana Tučkorić van het *Hrvatski Pravni Centar* van 26 juni 2023 dat in de *Asylum Information Database* van de *European Council on Refugees and Exiles (ECRE)* is opgenomen (hierna: het AIDA-rapport) en dat ook door de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing als bron wordt aangewend.

In een eerste uittreksel vermeldt verzoeker de in het rapport opgenomen rechtspraak uit Nederland, Duitsland, België en Zwitserland uit 2022 waarbij bepaalde kanttekeningen werden geplaatst bij de asielpcedure in Kroatië omwille van pushbacks, tekortkomingen in de detectie van kwetsbaarheden, tekortkomingen in de opvang, en moeilijkheden inzake de toegang tot de procedure en de toegang tot rechtshulp (AIDA-rapport, p. 50).

Verzoeker toont evenwel niet aan dat zijn situatie gelijk is aan de situaties waarin verschillende rechtbanken uit de Dublin-zone besloten om de overdracht aan Kroatië niet uit te voeren. Bovendien blijkt uit een recent arrest van de Nederlandse Raad van State dat volgt op het onderzoek dat door de IND werd gevoerd en in het AIDA-rapport wordt aangehaald, dat er geen uitzonderingen zijn op de toelating van Dublin-terugkeerders tot de asielpcedure en dat er met betrekking tot overdrachten aan Kroatië wederom mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (RvS (NL) 13 september 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3411).

Verzoeker licht verder niet toe, en de Raad ziet bijgevolg niet in, in welke zin het feit dat het Kroatische akkoord tot terugname steunt op artikel 25, tweede lid van de Dublin III-Verordening, meer bepaald de situatie waarin een lidstaat niet binnen de termijn bepaald in artikel 25, eerste lid op het terugnameverzoek heeft geantwoord en dan van rechtswege de verantwoordelijke lidstaat wordt (*'tacit agreement'*), hem blootstelt aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt in dit verband op dat uit de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt dat de Kroatische autoriteiten bij hun akkoord van 11 oktober 2023 met het eerste terugnameverzoek vanwege de Belgische autoriteiten een brief hebben gevoegd waarin zij expliciet garanderen dat verzoeker bij terugkeer naar Kroatië overeenkomstig de Dublin-Verordening *"will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant"*. Er wordt in deze brief verder expliciet verwezen naar het artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming, dat het non-refoulementbeginsel inhoudt (administratief dossier, brieven Kroatische Eurodac and Dublin Unit van 11 oktober 2023 in antwoord op het Belgische terugnameverzoek van 26 september 2023). Er zijn *in casu* geen aanwijzingen, noch enige concrete aanleiding, om te veronderstellen dat de Kroatische autoriteiten deze eerder gegeven garanties niet zullen honoreren na hun (stilzwijgend) akkoord met het Belgische terugnameverzoek van 19 april 2024.

Waar verzoeker het *"gebrek (...) aan juridische rechtsbijstand door een raadsman in Kroatië"* aanklaagt, dient te worden gewezen op de passage uit de bestreden beslissing, die op zijn beurt naar het AIDA-rapport verwijst waarin wordt bevestigd dat er wel recht is op kosteloze juridische tweedelijnsbijstand in het kader van *"een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45)"*. In zoverre verzoeker geen juridische bijstand geniet in de administratieve fase van de procedure inzake internationale bescherming *"wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase"*. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat *"(h)et niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië (...) ons inzien dan ook niet (kan) worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht"*.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij bij terugkeer naar Kroatië geen opvangplaats zal kunnen verkrijgen en als verzoeker om internationale bescherming op straat dreigt te belanden, dient te worden gewezen op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"De betrokkene verklaart dat hij direct Kroatië heeft verlaten. Het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2022 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden ("The renovation of Reception Centre in Kutina was finalised in 2022 and capacity of the centre increased. The Reception Centre in Kutina is primarily aimed at the accommodation of vulnerable applicants. The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre.", pagina 87)."

Nergens uit blijkt dat verzoeker als verzoeker om internationale bescherming in Kroatië noodgedwongen op straat moest slapen door een gebrek aan opvang. Hij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij na zijn gedwongen Dublin-overdracht aan Kroatië op 12 maart 2024 volgend op zijn eerste verzoek in België geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië omdat België van meet af aan zijn einddoel was. Volgens zijn verklaringen verliet hij Kroatië diezelfde dag nog om terug naar België te komen. Verzoeker ontkent ook voorheen in Kroatië om internationale bescherming te hebben verzocht (administratief dossier, verklaring DVZ van 17 april 2024, vragen 34, 40, 42). Aldus blijkt niet dat verzoeker in Kroatië, hetzij na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming aldaar op 27 juli 2023, hetzij na zijn gedwongen terugkeer op 12 maart 2024, tevergeefs een opvangplaats heeft proberen te verkrijgen als verzoeker om

internationale bescherming en hij kan derhalve niet dienstig aanvoeren dat hij bij terugkeer naar Kroatië opnieuw op straat dreigt te belanden.

Verzoeker is niet ernstig waar hij in zijn verzoekschrift hekelt dat *“wij niet weten of zijn asielaanvraag (in Kroatië) als een volgend verzoek of 1ste verzoek behandeld zal worden”* en opmerkt dat de verwerende partij geen garantie geeft dat Kroatië zijn verzoek niet als een volgend verzoek zal behandelen. Zoals reeds hoger gesteld heeft verzoeker na zijn recente overdracht aan Kroatië op 12 maart 2024 het land volgens zijn verklaringen diezelfde dag alweer verlaten om terug te keren naar België en dus zelfs geen poging ondernomen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen of zich omtrent de behandeling van dergelijk verzoek te informeren bij de bevoegde instanties. De Raad wijst erop dat de Kroatische autoriteiten in voormelde garantiebrieven van 11 oktober 2023, die dateert van na de impliciete intrekking van het verzoek om internationale bescherming dat door verzoeker op 27 juli 2023 in Kroatië werd ingediend, verzekeren dat verzoekers om internationale bescherming die worden overgedragen onder de Dublin-Verordening in de gelegenheid worden gesteld om een onderzoek ten gronde van hun verzoek te vragen). Zelfs indien in de bestuurlijke fase het verzoek om internationale bescherming ten onrechte als een volgend verzoek zou worden behandeld, hetgeen *in casu* niet aannemelijk wordt gemaakt, blijkt uit hetgeen hoger is uiteengezet dat verzoeker beroep kan doen op kosteloze rechtsbijstand om desgevallend in rechte op te treden tegen een onterechte beslissing.

2.3.3.7. In zoverre verzoeker in zijn middel verwijst naar de praktijk van *pushbacks* aan de grens, stelt de Raad samen met de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing vast dat de situatie van vreemdelingen die illegaal de grens tussen Bosnië-Herzegovina en Kroatië oversteken en geconfronteerd worden met de Kroatische grenspolitie geenszins kan worden vergeleken met de situatie van verzoeker die na een akkoord van de Kroatische autoriteiten via de luchthaven van Zagreb zal worden overgedragen:

“We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van “push backs” naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (“Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021”, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving (‘In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law’).”

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij in Kroatië geslagen werd door de politie en meent *“dat dit barbarisme van de Kroatische politie is in zijn geheugens gegriefd”*. Dit barbarisme is volgens verzoeker een indicatie dat zijn rechten bij terugkeer niet gerespecteerd zullen worden en dat hij onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier kan evenwel geenszins blijken dat verzoeker, die tijdens zijn Dublin-interview op 17 april 2024 uitdrukkelijk gevraagd werd of er redenen zijn, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die verzet tegen zijn overdracht aan Kroatië kunnen rechtvaardigen, melding gemaakt heeft van fysieke mishandeling door de Kroatische politie. Hij stelde slechts in algemene zin dat Kroatië zich niet goed gedraagt ten opzichte van de mensen, zonder dit nader te concretiseren, laat staan op zijn persoonlijke situatie te betrekken (administratief dossier, verklaring DVZ van 17 april 2024, vraag 39). Ook tijdens het Dublin-interview naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in

België, dat op 25 september 2023 plaatsvond, maakte verzoeker geen melding van mishandelingen door de Kroatische autoriteiten. Hem gevraagd naar eventuele redenen van verzet tegen een overdracht aan Kroatië, liet verzoeker toen optekenen dat hij daar niet wilde blijven omdat het zijn doel was om naar België te komen. Hij ontkende toen zonder meer dat er iets mis was in Kroatië (administratief dossier, verklaring DVZ van 25 september 2023, vraag 39). Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker thans in voorliggend verzoekschrift plotsklaps beweeft het slachtoffer te zijn geworden van fysieke mishandelingen in Kroatië en om die reden een risico op onmenselijke en vernederende behandeling zou lopen bij terugkeer. Alleszins en zoals hoger reeds aangehaald, verzeilt verzoeker als Dublin-terugkeerder niet terug aan de buitengrenzen van Kroatië. Daarbij dient andermaal te worden gewezen op het feit dat in het kader van verzoekers eerdere overdracht aan Kroatië individuele garanties werden verleend en er geen redenen zijn om aan te nemen dat deze thans niet meer zouden gelden. Waar hij meent *“dat het feit dat hij na zijn uitwijzing direct teruggekeerd is naar België (...) een reden (kan) zijn voor de Kroatische autoriteiten om hem deze keer direct op te sluiten”*, beperkt hij zich tot loutere speculaties waarvoor *in casu* geen concrete aanwijzingen zijn.

2.3.3.8. Voorts kan in de bestreden beslissing voor wat betreft verzoekers gezondheidstoestand het volgende gelezen worden:

“Tijdens het interview, dat plaatsvond op 17.04.2024, verklaarde de betrokkene dat hij een goede gezondheid heeft. Hij voert geen elementen aan die aantonen dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Kroatische autoriteiten worden minstens zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkenen of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden of overdracht van gezondheidsgegevens. De overdracht zal gebeuren via de luchthaven Zagreb.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina (“Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina”, pagina 42).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.”

Verzoeker brengt verder geen elementen of argumenten aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij omwille van medische redenen een ernstig risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM c.q. artikel 4 van het Handvest in geval van overdracht naar Kroatië.

2.3.3.9. Verzoeker beperkt zich voorts tot een blote bewering waar hij in zijn verzoekschrift nog voorhoudt dat *“België mensen zoals verzoeker direct erkent als vluchteling omwille van zijn verblijf in Iran”* en dat dit niet het geval is in Kroatië. Verzoeker wijst erop dat zijn schoonbroer, die inmiddels Belg zou zijn geworden, de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen op grond van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, juist omwille van zijn lang verblijf in Iran. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn familie kent en beter geplaatst is om zijn dossier te behandelen. Dit betoog doet niets af aan de vaststelling *in casu* dat Kroatië verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van verzoekers beschermingsaanvraag en dat uit de stukken van het administratief dossier niet kan blijken dat de Kroatische autoriteiten België gevraagd hebben om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen met toepassing van artikel 17, tweede lid van de Dublin III-Verordening, dat stelt dat de verantwoordelijke lidstaat te allen tijde, voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat kan vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, op voorwaarde dat de betrokkenen hiermee schriftelijk instemmen. Verder kan, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, de loutere aanwezigheid van familieleden in België op zich niet leiden tot de toepassing van artikel 17, eerste lid van de Dublin III-Verordening, de zogenaamde soevereiniteitsclausule. De aanwezigheid in België van verzoekers zus, die blijktens de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van haar verblijfskaart over een verblijfsrecht in België beschikt als familielid van een EU-burger, werpt geen ander licht op de vaststelling dat Kroatië *in casu* de verantwoordelijke lidstaat is. Er liggen *in casu* geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker zich ten aanzien van zijn zus in België in een afhankelijkheidsrelatie bevindt zoals bedoeld in artikel 16, eerste lid van de Dublin III-Verordening, dat bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer, zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat

kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Verzoeker toont zulks ook niet aan door te verwijzen naar het bij zijn verzoekschrift gevoegde verzoek van zijn zus om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen (stuk 2). Zijn zus stelt hierin dat verzoeker al een keer uitgewezen werd naar Kroatië en op straat belandde, alsook dat hij mentale problemen heeft en haar steun nodig heeft. Zoals hoger reeds aangestipt, heeft verzoeker verklaard dat hij Kroatië onmiddellijk heeft verlaten en beperkt hij zich in zijn verzoekschrift tot een loutere bewering waar hij dit wijt aan het feit dat hij geen opvang zou hebben gekregen, in acht genomen dat volgens voormeld AIDA-rapport geen gevallen bekend zijn van verzoekers die in Kroatië geen opvang konden verkrijgen vanwege een tekort aan plaatsen. Er ligt *in casu* ook geen bewijs voor dat verzoeker met mentale problemen kampt, laat staan dat hij om die reden een kwetsbaar medisch profiel heeft dat zich verzet tegen een overdracht of op grond waarvan een afhankelijkheidsband met zijn zus zou kunnen worden aangenomen. Het blijkt evenmin dat verzoeker behandeld werd door een psychiater of psycholoog in het gesloten centrum. Verzoeker houdt zulks ook niet voor in het verzoekschrift.

2.3.3.10. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat zijn overdracht naar Kroatië strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet deugdelijk zou hebben onderzocht of dat de feitelijke gegevens niet correct werden beoordeeld. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bezorgt aan verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel, omwille van de volgende redenen:

Verzoeker is getraumatiseerd door alles wat hij in het land van herkomst en onderweg meegemaakt heeft.

Verzoeker heeft onderweg meermaals de dood met zijn eigen ogen gezien.

Deze mishandelingen zijn dermate gegriefd in de geheugen van verzoeker dat hij slapeloze nachten heeft.

Een uitwijzing naar Kroatië zal zijn fysieke en psychische integriteit in gevaar brengen.

Verzoeker zal zoals opnieuw op straat belanden.”

2.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.3. Verzoeker verbindt zijn nadeel aan traumatische ervaringen in zijn land van herkomst en onderweg. Dit nadeel, dat in het geheel niet wordt uitgewerkt, kan niet in verband worden gebracht met de bestreden beslissing, die een overdracht naar Kroatië inhoudt. De schorsing van het overdrachtsbesluit is dus niet bij machte het nadeel, dat bestaat uit traumatische ervaringen in zijn land van herkomst of tijdens zijn vluchtroute, weg te werken. Er moet een voldoende rechtstreeks causaal verband bestaan tussen de aangevoerde nadelen en de bestreden beslissing (cf. RvS 2 oktober 2013 nr. 224.938).

2.4.4. Waar verzoeker betoogt dat de terugleiding naar Kroatië zijn fysieke en psychische integriteit in het gedrang brengt, is uit de bespreking van het middel gebleken dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht aan Kroatië niet aannemelijk werd gemaakt, waardoor er *in casu* geen sprake lijkt te zijn van een evident nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vierentwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

S. WILLAERT